

I

PRVNÍ, CO SE MI VYBAVUJE, je letní noc, během které se vše zvrátilo. Vidím se, jak stoupám ulicí de la Fontaine v Ritonových stopách. Chodníky byly pusté a budova madam Braccaové byla zahalená tmou. Riton se klidnou chůzí dostal před vchodové dveře a natukal kód. Vklouzl jsem za ním dovnitř. Naprosto nehlučně za námi zavřel, chvíli počkal, pak zamířil ke schodišti. V tichosti jsme vystoupali po schodech, osvětleni jen světlem pouličních lamp, které prosvítalo zvenku. Když jsme došli ke dveřím Ireny Braccaové, vytáhl z tašky dva páry rukavic a malou baterku.

„Nasaďte si rukavice, rozsviňte baterku a namiřte ji na zámeček,“ řekl tiše, když si navlékl svůj pár.

Zamířil jsem úzký kužel světla do místa těsně pod klikou, zatímco Riton manipuloval se svým zařízením. Otevřít dveře mu netrvalo ani minutu.

„Není trofeje bez vítězství a vítězství bez boje,“ mumlal si, když vstupoval do bytu.

„Tohle znám,“ odpověděl jsem.

Jemně postrčil dveře a s pohledem upřeným na mě se usmál.

„Teď je to na vás, pane Davide.“

Vstoupil jsem do poradního sálu Ireny Braccaové. Na zdi pověšené portréty žen jako by mě ve slabém světle, které přicházelo zvenčí, sledovaly očima. Vrátil se mi pocit nereálnosti, který jsem zažil už víckrát. Nemohl jsem uvěřit, že se to všechno dělo právě mně. Jen pár hodin předtím jsem vedl důležitou schůzi v *Caisse Mutuelle du Dépôt*, kde třicet nadřízených poslouchalo můj výklad expanzní strategie banky. A nyní jsem vykrádal byt ve společnosti bývalého zločince.

„Musíme se do toho dát, pane Davide,“ vyzval mě Riton. „Nesme tady, abysme ztráceli čas. Projděte papíry a já zatím nainstaluji software, abyste si mohl v klidu prohlédnout počítač.“

Zásuvky psacího stolu nebyly zamčené. Pečlivě jsem prozkoumal jejich obsah. Na vrchu stohu byl list, co vypadal jako přehled příjmů. Byly na něm iniciály měsíců v roce s příslušnými částkami. Březen byl vypsan všemi písmeny a měsíce od června do srpna chyběly. V létě si madam Braccaová patrně dopřávala dlouhou dovolenou. Vyfotil jsem to spíš jen tak, v reflexu bankéře. Vždycky se hodí znát platy druhých. Ostatní dokumenty neobsahovaly nic zajímavého. Citlivé spisy měla jistě v bezpečí u sebe doma. Pokud ovšem nebyly v počítači. Otočil jsem se k Ritonovi. Naznačil mi, že cesta je volná a můžu probádat i elektronické soubory.

„Zvláštní,“ zamumlal. „Není to nijak chráněný, žádný heslo. Do tohodle krámu se dá dostat jako do mlejna. To je špatný znamení. Jak praví přísloví: Nejlíp zavřený dveře sou ty, co se můžou nechat otevřený.“

Posadil jsem se před obrazovku a prohlédl si stromovou strukturu dokumentů. Bylo tam velice málo prvků, žádná uložená elektronická pošta. Postupně jsem otevřel dokumenty týkající se účetnictví, diapozitivy ke konferencím, texty. Nepřišel jsem na nic zajímavého. Mojí poslední nadějí byl spis nazvaný *korespondence*. Ale ten obsahoval jen standardní děkovné fráze určené lidem, kteří s Irenou Braccaovou spolupracovali. Vztekle jsem počítač vypnul. To jsem pořádně narazil. Fiasko na celé čáře. Byl jsem pěkně naivní, když jsem si myslel, že bych v téhle místnosti mohl najít odpovědi. Jestliže existovaly nějaké důkazy, musely být lépe chráněny. Jak mě vůbec napadlo vrhnout se do něčeho podobného?

Můj společník na šikmé ploše musel můj zmatek vycítit. Přišel ke mně a snažil se zachytit můj pohled.

„Musíte se rozhodnout, pane Davide,“ zašeptal. „Kdo hledá v křoví, nakonec se o něj popíchá. Čím dýl tu budem, tím to bude nebezpečnější. Jesli si myslíte, že v jiný místnosti budem mít víc štěstí, dáme se hned do hledání. Jesli ne, mizíme.“

Tomu jsem nevěřil a Ritonovy průpovídky mi začínaly lézt na nervy. Měl jsem chuť vrátit se domů a co nejrychleji na tenhle večer zapomenout. Ve chvíli, kdy jsem se mu chystal odpovédět, se osvětlení v místnosti nějak změnilo. Přicházelo to zvenku. Skrže závěsy pronikalo přerušované namodralé světlo. Riton přiskočil k oknu. Když se ke mně otočil, jeho obličej byl v záři mé baterky celý bledý. Chytil mě za paži.

„To je policie, honem zhasněte!“

„Jak to, policie? To není možné!“

Poodkryl jsem závěs. Hned pod oknem bylo zaparkované četnické auto. Jeho otáčivé výstražné světlo vysílalo modré záblesky, které se odrážely na fasádách domů. Viděl jsem, jak z auta vystupují dva policisté a míří ke vchodu do naší budovy. Byl jsem jako zkamenělý. Měl jsem pocit, že celé mé tělo ztvrdlo jako beton a srdce mi přestalo tlouct.

„Jdou nahoru,“ zašeptal Riton. „Někdo jim dal echo. Někdo nás prásknul. Je mi líto, pane Davide, ale teď sme každéj sám za sebe. Nemám chuť vrátit se do basy.“

Než jsem se na cokoli zmohl, byl z místnosti pryč. Zaslechl jsem, jak velice tiše otevřel a zase zavřel dveře od bytu. Cítil jsem, jak se mého těla zmocnil mrazivý chlad, ale hlava jako by mi hořela. Stál jsem uprostřed kanceláře, neschopný pohybu. Můj mozek zavalil proud neuspořádaných představ a myšlenek. Za pár vteřin se v místnosti objeví četníci. Nasadí mi pouta. Až mě budou strkat do policejního vozu, celou scénu si vychutná nějaký fotograf. Fotky budou zdobit přední stránku *La Tribune*:* „Bankéř David Clerc přistižen při vykrádání bytu.“ Někdo mě zradil. Maurice měl pravdu, celé to bylo spiknutí, které mi mělo zničit kariéru. Chytil jsem se do pasti. Někdo využil mého zmatku. Ale kdo byl ten lump, co to na mě nastražil? Můj zástupce Robert Kamer? Victor Schnertz, aby mi zabránil na-

* Francouzská *La Tribune* je největší deník věnovaný burze, ekonomii a finančnictví (pozn. překl.).

stoupit na jeho místo ředitele v CMD? Nebo Jacques Salvet, který chtěl na moje místo? A komplicové? Určitě měli komplice. Irena Braccaová, zcela jistě. Věděla o tom snad Béatrice? A Paul, už deset let můj přítel. To on mi tu myšlenku vnukl. Nikdo jiný poldy poslat nemohl. Polo a jeho záhadné projekty ve finančnictví. Určitě se zase spálil. Potřeboval peníze za každou cenu. Někdo si koupil jeho zradu. Nemohl jsem důvěřovat nikomu. Nikomu, dokonce ani sám sobě. Já sám jsem se do téhle louže dostal. Já a moje potřeba vědět. Dotknout se pravdy. Vždycky chci vidět karty a vždycky za to zaplatím. Tahle rána by mě stála příliš. Výsledky. Tanec advokátů. Obhájit tohle by zvládl snad jen blázen. Posudky z psychiatrie. Proces v sále naplněném k prasknutí. Články a zprávy v médiích. Odborníci, kteří můj případ projednávají. Vězení. Úpadek. Nálepka do konce života. Už žádná práce. Úšklebky nad mou minulostí. Budu se muset vystěhovat z bytu, odejít do vyhnanství. A mé dcery budou terčem špatných vtípů. Tvůj otec je praštěný. Tvůj otec je zloděj. Jejich vyčítavý pohled. Proč jsi nám to udělal, tatínku? Budou se za mě stydět. Už mě nebudou chtít vidět.

Právě tenhle obrázek mě vytrhl z nehybnosti. Roxane a Léonore, jak trpí kvůli mně, jak mi odepírají svou lásku. To bylo nesnesitelné. K tomu nesmělo dojít. Všechno ostatní bych vydržel, ale jejich odmítnutí ne. Představa, že bych v jejich očích klesl a že bych je ztratil, byla horší než smrt. Najednou se mi v hlavě rozjasnilo. Mohl jsem tomu zabránit jen jediným způsobem. Skokem ze čtvrtého patra jsem mohl této noční můře navždy uniknout. Zamířil jsem k oknu a otevřel ho. Prudký náraz vlhkého větru mě udeřil do tváře. Děšť se konečně rozhodl, že začne padat. Mrknul jsem dolů. Ulice byla pustá. Jen hlídkový vůz zaparkovaný na chodníku oznamoval blížící se drama. Přitiskl jsem se zády ke zdi. Až uslyším vstupovat policisty, musím vyskočit. To byl konec. Nemohl jsem tomu uvěřit. Jedna špatná volba za druhou, ďábelská kombinace. Jak jsem mohl být tak hloupý? Kéž bych se jen mohl vrátit nazpět. K tomu večeru před osmnácti měsíci, kdy jsem se cítil připravený dobýt svět.